

Det talte ord gælder.

Grundlag for tale til besvarelse af samrådsspørgsmål Z-Ø

Der er til samrådet stillet tre spørgsmål. Jeg besvarer de tre spørgsmål samlet.

Indledningsvist vil jeg gøre det helt klart: Børn og unge, der har behov for hjælp efter serviceloven, *skal* have den nødvendige hjælp! Det er der hverken lovgivningsmæssigt tvivl *eller* politisk uenighed om.

Kommunerne må derfor aldrig stoppe eller fravælge indsatser over for børn og unge af rent økonomiske årsager.

Ifølge serviceloven skal kommunens afgørelse om hjælp *altid* ske på baggrund af en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag. Kommunen skal tilbyde hjælp, hvis barnet eller den unge har behov for det. Og kommunen skal altid vælge den indsats, som er nødvendig for at dække barnets eller den unges behov for støtte.

Det er ikke ensbetydende med, at kommunerne ikke kan opstille retningslinjer og mål for indsatsen. Mål og retningslinjer for indsatsen er vigtige styringsredskaber i alle organisationer – også i kommunerne.

Det er vigtigt at have en ledelse, der har visioner for sine fagområder, og som udmønter disse visioner i konkrete målsætninger. Derfor er jeg kun glad for, at der i mange kommuner er en ledelse, som angiver retningslinjer for sine sagsbehandlere, som opstiller målsætninger for indsatsen på området, og som følger op på, om ressourcerne anvendes mest hensigtsmæssigt. Det er der ikke noget galt i – tværtimod! Det hører med til den økonomiske ansvarlighed, som vi forventer af kommunerne.

Det hører også med til at være ledelsesmæssig ansvarlig at støtte de enkelte sagsbehandlere i deres arbejde. Det gør man blandt andet ved at melde nogle klare retningslinjer ud, så medarbejderne ikke er i tvivl om, hvilke mål ledelsen har, og hvordan ledelsen prioriterer. En synlig og stærk ledelse er med til at styrke den enkelte sagsbehandler i det daglige arbejde.

Mål og delmål er nødvendige for en sammenhængende indsats i kommunen. De er med til at sikre et fælles udgangspunkt for sagsbehandlingen i de enkelte sager og ofte også på tværs af områder – noget vi også kender fra de sammenhængende børnepolitikker.

Derfor synes jeg, det er positivt, hvis kommunerne - fx i de sammenhængende børnepolitikker – opstiller visioner og målsætninger for området og i den forbindelse forsøger at være så konkrete som muligt i forhold til, hvordan det skal gennemføres. Det kan fx være en målsætning om, at antallet af anbragte børn skal nedbringes ved at opprioritere den tidlige, forebyggende indsats, så der er færre børn, som har behov for at blive anbragt uden for hjemmet.

Det afgørende, når man opstiller sådanne målsætninger, er, at de ikke fører til, at den konkrete og individuelle vurdering af et barns eller en ungs behov udelades, eller at målene på anden måde forhindrer, at et barn eller en ung anbringes uden for hjemmet, hvis det er den rigtige løsning. Det ville være klart i strid med lovgivningen, hvis det var tilfældet.

Det betyder ikke, at kommunerne ikke skal opføre sig økonomisk ansvarligt. Selvfølgelig skal de det! Kommunerne skal som alle andre sikre sig, at de får mest muligt ud af de ressourcer, de anvender. Det gælder også området for udsatte børn og unge.

Og jeg køber altså ikke præmissen om, at jo flere penge, kommunerne anvender på et område, jo bedre er indsatsen nødvendigvis. Det handler om at anvende pengene på en god og rigtig måde – noget som også vil komme de udsatte familier til gode. En synlig ledelse og en forvaltning med et højt fagligt niveau kan være med til at sikre, at det sker.

Hvis der skulle være kommuner, som ikke overholder loven, har vi et klagesystem, der kan sikre, at børn og unge får den hjælp, de har krav på. Det gælder både i forhold til afgørelser, som kommunen træffer vedrørende det enkelte barn, og i forhold til en kommunes generelle praksis og eventuelle retningslinjer på området.

Den unge eller forældrene kan således klage over en kommunes konkrete afgørelse om hjælp – eller mangel på samme – til de sociale nævn. Og Ankestyrelsen kan af egen drift gå ind i de konkrete sager, hvis de bliver gjort opmærksom på sager, hvor der er bekymring for, om et barn får den nødvendige hjælp.

Endelig vil statsforvaltningen som led i tilsynet med den pågældende kommune kunne tage stilling til, om en kommunes generelle praksis eller retningslinjer for sagernes behandling er i overensstemmelse med loven.

For at opsummere - Børn og unge, der har behov for hjælp efter serviceloven, skal have den nødvendige hjælp for at imødekomme deres behov. Det er ikke i konflikt med kommunernes mulighed for at udstikke retningslinjer og målsætninger for indsatsen eller for at handle økonomisk ansvarligt. Skulle der

ske fejl i kommunernes sagsbehandling eller ulovligheder i deres dispositioner i øvrigt, har vi et ankesystem, som kan efterse, at de udsatte børn og unge får den hjælp, de har krav på.